

vil udsætte Sagen udover de efter Sagsøgerens Mening lovlige Grænser, eller fordi den ikke vil antage Sagsøgerens Fuldmægtig til Møde i Sagen, eller desl., maa Sagsøgeren, hvor ugrundet Forligskommissionens Mening end maatte være, dersom han ikke foretrækker at sige sig, først overvinde Forligskommissionens Modstand enten ved at klage til Justitsministeriet, efter hvis Afgjørelse Forligskommissionen vel i Reglen vil rette sig, eller ved Søgmaal efter Omstændighederne i første Instants eller i det i Plakat af 30te Oktober 1798 i Slutningen omtalte Tilfælde umiddelbart for Højesteret. Men forinden han ad den ene eller den anden af disse Veie har overvunden Forligskommissionens Modstand — hvilket, navnlig naar Søgmaal maa bruges, kan vare meget længe — er det ham ikke muligt at faa Sagen fremmet. For at afhjælpe denne Ulempe, hvorved der kan paaføres Sagsøgeren uberegnelig Tab og Skade, foreslaas det i Lovforslagets § 10, at Sagsøgeren i saadanne Tilfælde kan indbringe Sagen for Retten, uanset at Forligskommissionen har nægtet at udfærdige Indfaldelse eller vægret sig ved at henvise Sagen, og dersom Retten da finder, at Forligskommissionens Forhold har været ubesøiet, kan Sagen paatjendes uden Forligsprøve. Det

bliver da at betragte som en begge Parter utilregnelig Hændelse, at Forligsmægling ikke har fundet Sted, og den naturlige Følge heraf er da, at Forligsprøven ligefrem falder bort i den Sag uden Ansvar i den ene eller den anden Retning for nogen af Parterne.

Ved denne Bestemmelse kan der fra Forligsvæsenets Standpunkt faa meget mindre være nogen Betænkelse, som det under alle Omstændigheder vil komme til at høre til de sjældne Tilfælde, at Forligsprøven af den fremsatte Grund falder bort. Finder Retten derimod, at Forligskommissionens Beslutning har været vel grundet, maa Sagsøgeren bære Følgerne af sin Fremgangsmaade efter de almindelige Regler. Har Begrunden ved at udstede Indfaldelsen været grundet, bliver han altsaa at anse som den, der ei paa behørig Maade har indkaldt sin Modpart til Forligsprøve, og Sagen bliver derfor at afvise, jfr. Lovforslagets § 7, første Punktum; har Begrunden ved at henvise Sagen til Rettergang været grundet, er Mæglingen altsaa ikke lovlig bleven tilendebragt, og der foreligger da en Mangel ved den, som formentlig nærmest falder ind under og maa behandles efter § 7, 2det Punktum, jfr. med § 9.